

Smaakmakers

Hun tassen, hoeden, sieraden, kleding en schoenen slaan aan. **Zes succesvolle ontwerpers** over roem en inspiratie.

TEKST: NATHALIE DE GRAAF, FOTOGRAFIE: MANON VAN DER ZWAAL

Aneke Krull (1968)

Ze is freelance art director en werkt voor diverse tijdschriften en modemerken. Daarnaast ontwerpt ze sinds twee jaar unieke handgemaakte sieraden met parels en edelstenen. Ze gaf haar label de naam RockingPearls. (www.rockingpearls.nl)

Droom

Een samenwerking aangaan met een modeontwerper.

‘Twee jaar geleden besloot ik mijn oude liefde weer op te pakken: sieraden ontwerpen. Met mijn lijn Rocking Pearls wil ik af van het tuttige imago dat parels soms omringt. Stijlicoon Coco Chanel is mijn inspiratiebron. Vanaf dag een liepen de Rocking Pearls als een trein, maar dat betekende wel dat ik ’s avonds in mijn bed nog kralen zat te rijgen. Inmiddels is er meer balans tussen mijn werk als art director, mijn gezin en Rocking Pearls. Sieraden maken betekent voor mij pure

ontspanning. Het is heerlijk om even niets aan mijn hoofd te hebben en alleen maar met mijn handen bezig te zijn. Vroeger genoot ik er al van om met mijn nichtje mee te gaan. Zij is goudsmid, ik kom uit een creatieve familie. ‘Kijk,’ zei ze dan, ‘zo kun je uit één zilverdraad een ring maken.’ Ik ben altijd met mijn werk bezig. Als ik op het strand lig en mooie schelpen zie, zet ik dat beeld in mijn hoofd direct om in een sieraad. Ik geniet ervan als mensen mijn werk mooi vinden.’

VISAGIE: BIANCA FABRIE FOR AVEDA@HOUSE OF ORANGE

Evelien Smit (1984)
Een hoed dragen is stijlvol en het getuigt van durf, vindt ze. Daarom maakt ze hoeden, voor zowel mannen als vrouwen. Met de hand, voor maximaal effect. (www.eudia.nl)

Droom
Evelien heeft een missie: de hoed terugkrijgen in het straatbeeld.

‘Ik hou van natuurdocumentaires zoals *Planet Earth*. Het liefst kijk ik ze op mijn laptop, zodat ik het beeld kan stilzetten. Laatst werd een prachtige, zwarte paradijsvogel gefilmd. Toen hij zijn veren openvouwde, verscheen er een soort turkooizen *smiley*. Daar haal ik mijn inspiratie uit. In mijn hoofd vertaal ik zo’n beeld direct naar een hoed. Ik teken nooit, de hoed ontstaat in mijn handen. Ik word vaak wakker met een mooi beeld in mijn hoofd. Tijdens het ontwerpen kan ik alles

loslaten. Met mijn handen bezig zijn, werkt voor mij meditatie. Als ik op reis ben, neem ik altijd een hoed mee als souvenir. Inmiddels heb ik een behoorlijke collectie. Mijn hoeden stralen elegantie uit. Dat heb ik meegenomen uit de tijd dat ik in Buenos Aires woonde. Alle Argentijnse vrouwen zijn elegant. Binnenkort ga ik trouwen. Ik wil geen hoed met een grote rand, want dat is lastig zoemen. Ik denk dat ik zes verschillende ontwerpen ga maken en dan kies. Mijn trouwjurk pas ik aan op de hoed.’

‘OVER
KLANTEN
SPREEK
IK NIET,
ze voelen
als vrienden’

Roos Arends (1975)

Klassieke sieraden met een moderne twist, dat is waar goudsmid en sieradenontwerper Roos Arends voor staat. Ze bezit het talent om het juiste juweel te ontwerpen voor de juiste gelegenheid, zodat het met liefde wordt gedragen. (www.roosarends.nl)

Droom

Persoonlijke sieraden maken en dat nog lang blijven doen.

‘Onlangs kwam er een vrouw in mijn atelier. Haar man, die veel had gereisd, was vijftien jaar geleden overleden. Uit Sri Lanka had hij twee robijnen en een saffier meegenomen. Van het goud van hun trouwringen en die stenen wilde ze drie ringen laten maken voor hun dochters. Om de cirkel rond te maken, stelde ik voor ook een ring voor haar te maken. Met nieuw goud erbij, als symbool voor een nieuwe stap. Nadat ze de ringen met Kerst aan haar dochters had gegeven, kreeg ik een

persoonlijke e-mail. Ze schreef dat het een zeer emotioneel moment was geweest, dat veel voor iedereen had betekend. Dat is waar ik het voor doe. Ik houd van de persoonlijke band die ik met mensen opbouw. Daardoor weet ik met mijn sieraad de juiste snaar te raken. Over klanten spreek ik bijna nooit, ze voelen eerder als vrienden. Doordat ik mijn atelier aan huis heb, is er bijna geen scheiding tussen werk en privé. In het begin was het zoeken naar de balans, maar die is er nu.’

VISAGIE: KIM VERHAGEN

Hester van Eeghen (1958)

Haar tassen en schoenen worden wereldwijd verkocht. Ze vallen op door hun vormgeving en kleurgebruik. Alles wordt met de hand gemaakt in Italiaanse ateliers. (www.hestervaneeghen.com)

Droom

Als Hester iets heeft bereikt, is dat vaak de geboorte van iets anders. Ze rolt van het een in het ander. Van ontwerpen tot radioprogramma's maken tot theaterstukken schrijven.

'Het is maar goed dat ik geen kinderen heb, anders had ik nooit kunnen doen wat ik nu doe. Mijn atelier is aan huis en daardoor ben ik altijd met mijn werk bezig. Heerlijk hoor. Maar voor mijn man is het niet altijd even leuk. Toen ik naast mijn rechtenstudie tassen ging ontwerpen, vonden mijn ouders dat bijzonder, maar ze zagen er geen brood in. Ze vonden het verstandiger dat ik een echt vak zou leren. Dat vond ik zelf ook, maar mijn hart lag ergens anders. Ik was om toen ik verliefd

werd op een winkel waar je leer per ons kon kopen. Ik kon me helemaal uitleven en heb het vervolgens nooit meer losgelaten. De opdrachten kwamen al snel binnen, dat gaf een goed gevoel. Geschiedenis speelt voor mij een belangrijke rol. Thuis heb ik een kast vol tassen. Waar ik vooral door geïntrigeerd ben is het verborgene, het geheimzinnige. Het feit dat een tas iets persoonlijks is waar je als buitenstaander niet in mag kijken. Met mijn ontwerpen probeer ik inzicht te creëren in die wereld.'

Fabienne Chapot (1982)
Haar schoenen- en tassenlijn Fab (van zowel Fabienne als 'fabulous') wordt in Azië geproduceerd. Ze verkoopt haar ontwerpen in onder andere New York, Japan en Engeland. (www.fab.nl)

Droom

Eén droom is al uitgekomen: dit jaar opent een Fab-winkel in De 9 Straatjes in Amsterdam. Haar volgende doel? Amerika veroveren.

'Eens in de zoveel tijd trek ik me terug op Bali. Ver weg van mijn normale leven raakt mijn hoofd leeg en krijg ik veel inspiratie. Ik zit vaak in een van de twee fabrieken die ik daar heb opgezet te werken. Temidden van al die materialen ga ik los. Op papier dan, want ik teken alleen. In de fabriek wordt het ontwerp vervolgens uitgevoerd. Ik ben te ongeduldig om met naald en draad een tas te maken. Thuis krijg ik vaak feedback van mijn moeder. Mijn leven is hectisch, maar ik krijg er veel energie van. Heerlijk vind ik het

om ondernemer te zijn. Als ik niet lekker in mijn vel zit en ik ben een dag op kantoor, dan voel ik me als herboren. Het is er zo hectisch dat ik gewoon geen tijd heb om na te denken. Keerzijde is dat ik altijd werk. Maar dat vind ik zelf geen probleem. Als ik op vakantie ga, neem ik mijn laptop mee. Ik kan beter dagelijks een uurtje werken dan chagrijnig zijn omdat ik denk dat ik te veel mis. Mijn vriend is arts; hij begrijpt wat het is om hard te werken. Ik prijs me gelukkig dat mijn werk mijn hobby is.'

Die
onzekerheid
zal altijd
blijven,
VREES IK.

Claes Iversen (1977)

Na zijn stage bij Viktor&Rolf presenteerde Claes in 2008 zijn eerste eigen collectie als zelfstandig modeontwerper. Zijn ontwerpen geven een moderne twist aan een klassiek beeld en ze staan bekend om hun perfecte snit. (www.claesiversen.com)

Droom

Internationaal doorbreken.

‘Ontwerpen doe ik thuis. Het liefst ’s avonds, met een muziekje aan. Tijdens het tekenen zit ik vaak in zo’n flow dat ik de tijd vergeet. Het beeld dat ik in mijn hoofd heb, probeer ik zo goed mogelijk vast te houden en te visualiseren. En dan is het een kwestie van bouwen. Dat is hoe ik een kledingstuk zie: als een bouwwerk. Hoe kan ik een perfecte pasvorm creëren? Het perfecte silhouet? Ik ben kritisch, gooi snel schetsen weg. Op de middelbare school twijfelden mijn klasgenootjes over de

richting die ze uit moesten. Ik niet. Al van jongs af aan wist ik: ik word modeontwerper. Je bent zo goed als je laatste collectie en dat geeft soms druk. Het kan altijd mooier en beter. Daarom is het lastig om te zeggen of je als ontwerper succesvol bent. Je werkt van deadline naar deadline. Soms twijfel ik. Vaak aan het einde van het proces. Is het wel goed genoeg? Die onzekerheid zal altijd blijven, vrees ik. Tegenwoordig kom ik van vakantie thuis zonder schetsen. Ik neem nu rust.’ ■